

Hazai Attila

**Szilvia
szüzessége**

Második kiadás

(Első kiadás: József Attila Kör – Balassi Kiadó,
Budapest, 1995)

Szilvia szüzessége

Szilvia a körúton sétált, nagy teveszőr kabátjában. Magas sarkú csizmája hangosan koppant a nyirkos, fekete aszfalton. Január közepe volt, az autókat és az utcátáblákat nedves fekete por lepte be.

Belépett az Azúr illatszerboltba, lassan körbejárta a pultokat. Szemceruzát, dezodort, extra méretű tampont rakott a kosarába, majd odament egy eladónőhöz.

– Jó napot kívánok. Autóillatosítót keresek.

– Sajnos elfogyott.

– Köszönöm – mondta.

Fizetett a pénztárnál, és kiment a boltból. Tovább sétált a körúton, betért a legközelebbi trafikba.

– Jó napot kívánok. Autóillatosítót keresek.

– Wunderbaumot tudok adni – mondta az idős bácsi. –

Milyen színben parancsolja?

Szilvia elgondolkodott.

– Van köztük valami különbség?

– Igen. Mindegyik más illatú.

A trafikos zöld, kék, piros és rózsaszín Wunderbaum feliratú fenyőfákat tett a pultra.

– Ha itt alul megbontja a nejlontasakat, akkor működésbe lép az illatosító. Legalább egy hónapig kellemes levegőt biztosít a gépkocsiban.

– Egy kéket és egy pirosat kérek – mondta Szilvia.

– Máris adom. Kétszáznegyven forint lesz.

Szilvia fizetett.

– Köszönöm szépen – mondta, és kiment a trafikból.

Hazafelé menet vett még egy tölcsér fagyfaltot. A kókuszt szerette a legjobban, másik kedvence a karamell volt. A legnagyobb hidegben is szívesen elnyalt belőle két-három gombóccal.

Szilvia tizenkilenc éves volt, különösen nagydarab bakfis. Szüleivel lakott egy háromszobás lakásban a körúthoz közeli Jókai utcában. Tavaly érettségizett. Elefántnak csúfolták az iskolatársai. Második korában sírva fakadt az orvosi vizsgálat után, amikor kiderült, hogy több, mint száz kilogramm. Kis híján végigbőmbölt egy dupla magyarórát, a tanár úrnak kellett kiküldenie, hogy térjen magához.

Akaratereje kevésnek bizonyult a fogyókúrához, kövérsége mellett az volt másik problémája, hogy még soha nem járt fiúval.

Liften ment föl a második emeletre. Szülei nem voltak otthon. Bement a szobájába, becsomagolta a két kis illatosítót, és végignyúlt az ágyon. Négyig magnózott, aztán átment a nappaliba, és bekapcsolta a tévét.

Este nyolckor megfürdött, köntöst vett magára, és a konyhában megmelegített néhány szilvás gombócot a mikrohullámú sütőben. Épp nekilátott a vacsorának, amikor megérkeztek a szülei. Apja két puszit adott, kivett egy üveg vörösbor a hűtőszekrényből, és bement a nappaliba.

Anyja leült a konyhában. Csinos, barna hajú nő, jól illett a vékony, magas férjéhez. A szülőknek fogalmuk sem volt, vajon melyik déd- vagy ükfelmenőtől örökölhette lányuk a hatalmas testét, vaskos csontjait, húsos arcát.

– Milyen volt a fogadás? – kérdezte Szilvia.

– Jó. Jól éreztük magunkat. Apád nagyon szórakoztató az ilyen helyzetekben. Egy csomó viccet mesélt. Mielőtt elfelejtem, péntekre kaptunk három színházjegyet.

– Mire?

– Valami új darab lesz a Nemzetiben. Vettél már ajándékot?

– Igen.

– Akkor jó. Az volt a kérése, hogy ne hívjunk vendégeket. Hármásban tartjuk, jó?

– Jó.

– Képzeld, odajött hozzánk a terézvárosi lap főszerkesztője, és arra kérte apádat, fogalmazza meg, mit vár az új évtől mint képviselő és mint állampolgár. Benne lesz a következő számban. Most biztos ezen gondolkodik, úgyhogy ne zavarjuk. Szerdán kell leadnia a cikket.

– Jó – mondta Szilvia, és befalta a maradék szilvás gombócot. Még félórát ült anyja mellett a konyhában, aztán lefeküdt aludni.

Reggel tízkor frissen ébredt. Az anyukája már a konyhában dolgozott, almás rétest, gombalevest, rántott húst készített elő a születésnap ebédre. Szilvia bezárkózott a fürdőszobába. Megfürdött, haját mosott, becsavarta a haját, aztán az előszobából felhívta a barátnőjét, Katit.

Másfél órát beszélgettek. Egy osztályba jártak, együtt érettségiztek, és mióta különváltak útjaik, legtöbbször csak telefonon érintkeztek. Mindig neki kellett telefonálni, mert a barátnője nem kereste volna.

Kati részletesen elmesélte, hogy szakított a barátjával, Zoltánnal. Végül azt beszélték meg, hatkor találkoznak egy borozóban, ha Szilvit elengedik a szülei.

Szilvia bement a nappaliba. Az apja a díványon ült, a 168 Órát olvasta.

– Bekapcsolhatom a tévét? – kérdezte Szilvia.

– Mi van a holnapi vizsgáddal?

– Már tanultam rá.

– Befejeztél mindent?

– Még nem.

– Hát akkor inkább tanulnod kéne, mint tévét nézni.

– Úgyis nemsokára ebédelünk. Most van a *Pop magazin*, azt meg szeretném nézni... ha nem zavar...

– Nem zavar – mondta az apja.

Szilvia bekapcsolta a készüléket, és leült a fotelbe. Már ment a *Pop magazin*. Az apja maga mellé tette az újságot a kordbársony díványon.

– Tudod, én ezt csak miattad csinálom. Nézd meg, mennyi korodbeli lány van, aki nem tud mihez kezdeni. Én azt akarom, hogy legyen egy jó munkád, amit szeretsz, és rendszeren meg tudsz élni belőle. Akkor nem leszel senkinek se kiszolgáltatva.

Szilvia a műsort szerette volna nézni, az egyik kedvenc videoklipje ment, de nem mert rászólni az apjára.

– Ezt a két évet ki kell bírni. Rendszeren végig kell csinálnod, és utána jöhet a szórakozás. Te mondtad, hogy lenne kedved a menedzseriskolához.

– Igen, van kedvem – mondta Szilvia. – És tényleg tanultam már egy csomót. Csak a reklámot kell még át nézнем.

– Végre jól megtanulhatsz angolul is. Akkor pedig utazhatsz, sok országot megismerhetsz. Majd meglátod, egy ilyen papírral a kezében milyen sok lehetősége van az embernek.

– Igen.

Az apja újra olvasni kezdte az újságot. Szilvia végignézte a *Pop magazint*, majd ő is kezébe vett egy színes lapot.

Ebéd előtt átadták az ajándékokat – Szilvia vett még egy vaskos horoszkópkönyvet az 1993-as évre, az anyja egy farmernadrágot és egy doboz díszszebkendőt –, majd átmentek a konyhába ebédelni.

Az étel finom volt, apja kétszer is megdicsérte. Látszott rajta, hogy örül az ajándékoknak. A rántott hús után kényelmesen hátradőltek a székeken, Szilvia kólát, szülei száraz vörösbort kortyolgattak.

– Hát igen – mondta az apja –, ez az év jól kezdődik. Remélem, hogy ilyen marad a továbbiakban is.

– Igen – mondta az anyja –, bár nekem az az érzésem, sok embernek nehezebb lesz ez az év még a tavalyinál is.

– Igazad van. De én nem vagyok pesszimista. Ez az ország képes arra, hogy kilábaljon a válságból. Elvégre telete vagyunk tehetséges emberekkel. Állítom, hogy a siker legnagyobb részét a jó szervezésen múlik. Mióta az önkormányzatban dolgozom, ezt teljesen tisztán látom.

Szilvia felkelt az asztaltól, és elindult a kólás pohárral a kezében.

– Hova mész? – kérdezte az apja.

– Tanulni.

– Olyan sürgős lett hirtelen?

Szilvia megállt a konyhaajtóban.

– Hatkor el szeretnék menni. Találkozom a Katalival.

– Ne menj el, kislányom. Holnap vizsgázol. Bírd ki, légy szíves.

– De már megbeszéltem vele – nyávogta Szilvi.

- Miért ne mehetne el – mondta az anyja –, legalább egy kicsit felfrissül.
- Hát jó. De hétre gyere haza.
- Inkább nyolcra, jó, apu? Tanulok utána.
- Később este már nem fog olyan jól az ember agya. Legkésőbb fél nyolcra legyél itthon.
- Jó – mondta Szilvia, és bement a szobájába.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,

a nyomda alapításának 138. esztendejében, 2020-ban.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Rostás Eni

Korrektor Balogh Emerencia

Szakmai konzultáns Berta Ádám

Műszaki vezető Takács Klári

A kötetet Pintér József tervezte

Kiadványszám 9076

Minion betűtípusból szedve

ISBN 978 963 14 3999 1